

Hastaneden İnsan Ve Hayvan Manzaraları

— Saliha Kaşkir · 19 Eylül 2010

Merhaba

Geçtiğimiz günlerde, koşu yolu kartal kalp hastanesine kayıncı mi yatırdık ve 15 gün boyunca gidip geldik son 4 gününde orada geçirmek zorunda kaldım.

Bu bana neler gösterdi onu anlatmak istedim ve sizle paylaşmak. İlk gün dışarıya fazla çıkamadım nedeni de hastanın başından ayrılamamamdı. Hastanenin temizliğini ve hastalara karşı olan ilgi ve alakasını görünce dedim ki; bravo işte hastane ve işte bakım, işte insana yakışır muamele. Gerçekten gururlandım çünkü böyle olmalıydı doğal ve insanca olan buydu. O hekimlerin ve pratisyenlerin çalışmalarını, uğraşlarını gördükçe değişiyoruz dedim içimden ve yüksek sesle de. Hasta bakıcıların bile ne kadar değiştiğini para için alakadar değil de insanlık adına ilgilenmeleri saygıları ve temizlik açısından çabalarını görmek başka güzeldi. Hemşirelerde takdire şayandı onları da unutmamak gerek. Eskisi gibi terslemeler, suratına bakmadan ağız içinden konuşmalar, insan ayrımları yoktu herkes eşitti ve hastalara her işlem yapmaya geldiklerinde hatır soruyorlardı. Dedim ki ben galiba rüya görüyorum.

İkinci gün dışarıya çıktım uykusuzdum ve 24 saat hiç uyumamıştım ve yorgundum, dışarıda çay ve cafe tarzı yerler vardı ve hepside gayet ucuz tutmuşlardı fiyatlarını halk her şeyi buluyordu istediği zaman. Ama o kadar çok kalabalık ve kargaşa vardı ki hastanenin bahçesinde ve çevresinde nutkum tutuldu. Hasta içerde yatarken hasta yakınları dışarıdaydı ve yoğun bakımda ki ameliyatta ki hastalarını bekliyordu, aylarca orada yatanlar vardı dışarıda sandalye üstlerinde sabahlıyorlardı, kimileri bekleme salonunu otel konumuna getirmişti. Gündüzleri bekleme salonu geceleri bankları birleştirerek yapılan yataklar bunları gördükçe içim parçalandı. Bu işin daha insanca olanı yokmu diye araştırırken hastaneye ait bir otel olduğunu öğrendim, gidip baktım otele hastası içerde yatanları alıyorlardı ve güzel, temiz odalardı, içlerinde 2 yatak vardı, TV, mini buzdolabı, banyo, vc beş yıldızlı bir otel odasında olması gereken her şey vardı ve fiyatı 30 liraydı. Bu bana gayet iyi geldi.

Dışarıda insanlarla sohbet ederken eşini bekleyen bir beye dedim ki otel varmış neden orada kalmıyorsunuz da burada, sandalye tepelerinde dışarıda sefil oluyorsunuz? Adam dediği; ne diyorsun abla ben 1 aydır buralardayım, ona para mı yetiştir zaten sıfırı tüketmişim yemeye para bulamıyorum. Etrafımı dinledikçe çoğununda aynı durumda olduğunu gördüm. Çaresizlik ne kadar kötü bir şeydi her şey iyi şartlarda olabilirdi, temiz olabilirdi, iyi bakılabiliyordu ama insanlarda para olmayınca sefalet dışarıda devam ediyordu. Hayat şartlarımız daha iyileştirilme dikçede bu böyle gelmiş böyle gidecekti. Ben bunları düşünerek hastanenin kapısına yöneldim yukarı çıkmak için, Yan odada yatan hastanın refakatçisi bir bey de dışarı çıkıyordu, birkaç kez görmüştüm kayıncı mi vc ye götürürken arada selam veriyordu ben de selamını başımla onaylıyordum. Orada beni görünce "yukarıya mı" diye sordu? Ben de" evet eşim yanında ben çay içtim hava aldım nöbeti devralacağım "dedim."Boş verin beklesin siz benle çay için konuşalım"demez mi? Şok oldum adeta içimden (noluyoruz ya!)dedim. Ve kibarca"hayır çıkmalıyım diye cevap verdim. Ama adam "nasılsa bu gece buradayız gece dışarı çıkar dolaşırız "dedi. Ben daha çok aptallaştım ve cevap vermeden içeriye girdim sinirlerim tavan yapmıştı çok şey

söylenbilirdi adama ama burası hastaneydi ve burada insanlar canınla cebelleşirken bunun yeri değildi yakışmazdı bana. Yukarıya odaya çıktım kayınvalidemin altını değiştirdim ve beklemeye başladım. Adam arada bir odanın kapısına kadar geliyor içeriye bakıyor ve dönüyordu, bu sabaha kadar belkide 9 kez tekrarladı ve bu adam abisini bekliyordu ağabeyside ağır, hastaydı. Şimdi bu hal böyleyken hangi hayvanın aklına kadın gelir, yâda adam gelir, hangi kendini bilmez orada canınla mücadele eden, yokluk ve çaresizlik içinde kıvranan onca insanın varlığının içinde uçkurunun derdine düşer? Bu nasıl bir akıldır ki, bu nasıl bir cehalettir ki etrafından ders almaz? Orada bulunan insanlar kendilerini kaybetmişken, ağlamalar, sızlamalar arasında, ölümler ve kan bulma mücadeleleri arasında çabalarken ve her uzatılan dalı tutmak için beklerken, nasıl bir insan dışı varlık bunu düşünür?

Ben hiç istifimi bozmadan sabahı yaptım en ufak bir harekette adamı dövecekte gücüm vardı onu gayet rahat haklardım ama meydan vermemek için hiç kapıya, yâda dışarıya çıkmadım. Neden mi; asla korkudan değil, sadece orda bulunan hastalara ve hastanenin bu güzel ortamının böylesine pislik insanlarla bozulmaması adına

Saygılar